

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om radiospredning [af Stæhr Johansen m. fl.]

(Lovforslaget (nr. 57) findes i tillæg A. sp. 969, fremsættelsen i tidenden sp. 1150).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen): Det centrale i det fremsatte lovforslag er, at der skal åbnes mulighed for, at selvejende institutioner og selskaber får koncession til radiospredning på kommerciel basis. Efter forslaget skal det endvidere fastslås i loven, at Danmarks radios virksomhed kun må omfatte 1 tv-program og højst 2 landsdækkende radioprogrammer.

Som bekendt har radiokommissionen i sin betænkning opstillet en lang række forslag vedrørende den fremtidige udvikling på radio- og tv-området. Kort efter min tiltrædelse som kulturminister blev radiokommissionens betænkning sendt til radiorådet med anmodning om en udtalelse vedrørende de fremsatte forslag. Det skete, bl. a. fordi en lang række af de nye radiorådsmedlemmer ikke var bekendt med radiokommissionens betænkning. Når radiorådets udtalelse foreligger, er det min hensigt at give folketinget en redegørelse, som kan danne grundlag for en almindelig debat om kommissionens forslag og i det hele om de ændringer i radiospredningsloven, som der kan være behov for, sådan at vi har haft en debat om dette her i tinget, inden det endelige forslag til ny radiospredningslov fremsættes.

For så vidt angår det foreliggende forslag, skal jeg indskrænke mig til nogle enkelte bemærkninger.

Tanken om at give selvejende institutioner og selskaber adgang til radiospredningsvirksomhed bygger på en mindretalsindstilling fra radiokommissionen, som 15 af kommissionens 16 medlemmer er gået imod. Det ene medlem, som støttede forslaget, var hr. Stæhr Johansen. Efter forslaget forudsættes, at et kommende andet tv-program sammenkoblet med et radioprogram skal drives på privatbasis og finansieres ved reklameindtægter. I spørgsmålet om reklamer

i radio og tv har et kommissionsflertal på 15 medlemmer klart udtalt sig imod en radiospredningsvirksomhed her i landet finansieret ved reklameindtægter. Dette synspunkt er også regeringens.

I bemærkningerne til det fremsatte lovforslag gives der ikke oplysninger om, hvordan man skal fremskaffe midler til de betydelige investeringsudgifter, der vil være en forudsætning for, at et privat selskab kan komme i gang med en radiospredningsvirksomhed, som omfatter et tv-2.

Ifølge radiokommissionens betænkning vil der blive tale om meget betydelige udgifter. Det kan således oplyses, at der af post- og telegrafvæsenet må etableres et helt nyt sendenet inden for UHF-området — en etablering, som efter betænkningen antages at koste ca. 137 mill. kr. opgjort i 1970-priser. Hertil kommer, at investeringsudgifterne vedrørende et selskab af denne art efter kommissionens betænkning anslås til 320-325 mill. kr., mens driftsudgifterne baseret på 21 ugentlige sendetimer anslås til 120-125 mill. kr.

Som angivet i kommissionens betænkning er disse tal draget i tvivl af hr. Stæhr Johansen, bl. a. under henvisning til, at tv-senderen bliver et privatforetagende, baseret på forretningslivets vilkår, og at reklamefinansieret tv ikke belastes med udgifter i tiden, hvor der udsendes reklame. Specielt hvad dette sidste argument angår, kan der være grund til at anføre, at såfremt det skal tillægges betydning, må det indebære, at der bliver tale om reklameindslag af en ikke ubetydelig varighed, og herved føres man ind på det centrale spørgsmål om forholdet mellem reklame og programsætning og kvalitet. Hvilken virksomhed eller forretning ønsker at annoncere i tv i tilslutning til et naturvidenskabeligt program, en tv-ballet, et kulturprogram? Hvem vil tage hensyn til seerminoriteter? Det alsidige, det spændende, det farlige, dvs. det kontroversielle tv, vil ingen interessere sig for.

Ad denne vej vil der let åbnes mulighed for reklameindslag mellem udsendelserne. Har man først accepteret det, vil man vanskeligt kunne argumentere imod reklameafbrydelser i de såkaldte naturlige pauser i udsendelserne, f. eks. mellem akterne i et skuespil og satserne i en koncert. Sidste